dění otázky, zda výživa příslušníků jest ohrožena, nelze spatřiti ani nesprávné právní posouzení skutkové podstaty, ani vadnosti řízení. Pokud stěžovatelka činí řízení výtku neúplnosti v tom směru, že nebylo vyšetřeno její tvrzení, že za války byla nemocna a žila za nepříznivých existenčních poměrů, nelze v této všeobecnosti pojmového tvrzení shledati konkretních skutkových okolností, na které by se vyšetřování a dokazování dalo soustřediti a nelze výtku neúplnosti řízení shledati oprávněnou, když strana, která jest ve svém vlastním zájmu povinna k součinnosti při vyšetřování okolností rozhodných pro posouzení majetkových a rodinných poměrů, sama zanedbá v té příčině patřičnou péči.

Stížnost míní dále, že stěžovatelce, která má ze zákona nárok na alimentaci vůči manželu, přísluší v každém případě vyživovací příspěvek. Podle § 91 ob. zák. obč. má manžel povinnost poskytovati manželce podle poměrů svého jmění slušnou výživu. Dostává-li se manželce z příjmů manželových, které měl před svým povoláním, tolik, že to na její slušnou výživu stačí, jak to vyjadřuje naříkané rozhodnutí ve slovech »výživa Vaše jest... zajištěna« způsobem před nejvyšším správním soudem nenařikatelným, chybí tu základní podmínka pro přiznání nároku na vyživovací příspěvek z důvodu posl. odst. § 2 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z.

Za tohoto stavu věci nepadá na váhu, že původní odvolání nepředložila okresní vyživovací komise druhé stolici k rozhodnutí, nýbrž že o něm rozhodla sama, pokládajíc je za novou žádost o vyživovací příspěvek. Tato vada řízení došla nápravy tím, že druhé odvolání, které směřovalo proti rozhodnutí s prvním naprosto shodnému a obsahovalo tytéž stížnostní body, bylo vyšší stolicí předloženo a tím se totožnému v obsahu svém rozhodnutí okresní komise dostalo instančního přezkoumání. Tím bylo odčiněno jakékoliv poškození práv stěžovatelky.

Bylo proto stížnost ve všech směrech jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 105.

Vyživovací příspěvek: * Nárok na vyživovací příspěvek zaniká smrtí dotčeného příslušníka, pokud nebyl za živobytí přiznán.

(Nález ze dne 14. května 1919 č. 2272.)

Prejudikatura: vid. nál. ze dne 9. ledna 1917 č. 16379/16. Budw. č 11680 A; jinak vid. nál. ze dne 28. srpna 1916 č. 7360, Budw. č. 11500 A.

Věc: Rudolf Eichhorn v Bilině, resp. jeho pozůstalost zast. přihlášenými dědici Rudolfem a Růženou Eichhornovými a Martou Melzerovou, roz. Eichhornovou, proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní vyživovací komise zamítla žádost Rudolfa Eichhorna, aby jemu a jeho dvěma dospělým dcerám přiznán byl příspěvek vyživovací z příčiny povolání syna Rudolfa k činné službě vojenské z důvodu, že žadatel nebyl v době povolání svého syna závislým na příjmu plynoucím z jeho práce.

Zemská komise vyživovací zamítla naříkaným usnesením ze dne 16. března 1918 odvolání otce povolaného, mezitím dne 13. ledna 1918 zemřelého s odůvodněním, že osoby nárok činící nežily s povolaným ve společné domácnosti, že poskytování podpor povolaným a závislost výživy na podporách těch v době povolání nebyla prokázána a proto výživa stěžovatele a jeho dcer není ohrožena.

O stížnosti do rozhodnutí toho pozůstalostí otce povolaného, zastoupenou přihlášenými dědici jen pro nárok zůstavitelův podané a vytýkající nezákonnost naříkaného rozhodnutí a vadnost řízení administrativního, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nárok na státní příspěvek vyživovací, stanovený zákony ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. a ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. jest obmezen na osobu oprávněného, lpí na jeho osobě, jest tudíž nárokem ryze osobním, který zaniká smrtí oprávněného a není zděditelný, pokud se nestal za života dotčeného příslušníka hodnotou majetkovou odloučenou od osobního rázu svého (§§ 531 a 1448 o. z. o.).

Nárok Rudolfa Eichhorna na příspěvek vyživovací nebyl mu před smrtí jeho úřadem uznán, není proto také částí jeho pozůstalosti, pročež nemůže dědici býti proveden.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 106.

Živnostenské právo: * Úmluva stran, obsažená ve smlouvě o prodeji živnosti hostinské, že se prodavač vzdá své koncese ve prospěch kupujícího, nenahrazuje projevu žádaného §em 144 živn. ř. pro vzdání se živnosti.

(Nález ze dne 19. května 1919 č. 488.)

Věc: Leopold Matzner v Trzyciéži proti Zemské správě v Opavě o odepření koncese hostinské a výčepnické.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podle koncesní listiny ze dne 17. dubna 1907 č. 8783 provozoval Adam Koziel v domě č. 98 v Trzycieži hostinskou živnost s oprávněním dle § 16, c), d) zák. z 15. března 1883 č. 39 ř. z. Když Adam Koziel v roce 1916 zemřel, oznámil poručník jeho nezletilého syna, že živnost hostinskou povede dále ve smyslu § 56 živn. řádu.

Dne 30. června 1917 zažádal stěžovatel, kterého byl Adam Koziel již 8. října 1915 okresnímu hejtmanství oznámil jako pachtýře své živnosti hostinské, o udělení hostinské koncese dle § 16 a)—g) živn. ř. a sice pro dům čís. 98 v Trzycieži. V žádosti uvedl, že tento dům koupil se svou manželkou kupní smlouvou ze dne 15. května 1917 od vdovy po Adamu Kozielovi Evy Kozielové a že v odst. IV. této kupní smlouvy jest uvedeno: »Kupní smlouva uzavírá se pod podmínkou, že prodavatelka vzdává se svého nároku na provozování živnosti hostinské dle § 56 ž. ř., že nezl. syn Gustav Koziel složí s výhradou vrchnoporučenského schválení